

Dedim: “Bizim Yaşarımız ölməz!”

Dedi: “Bəs mən kimin Yaşarıyam ki, ölürəm?”

Onu ötən əsrin 70-ci illərindən – oxuduğum İncəsənət İnstitutundan tanıyırdım. Sonra – 1981-ci ildə İsi Məlikzadənin “Qatarda” adlı əsəri əsasında Ramiz Həsənoğlunun ekranlaşdırdığı televiziya tamaşasındakı Dadaşov və elə həmin il lentə alınmış “Səni axtarıram” (Aslan Qəhrəmanovun bu əsərini Tariyel Vəliyev ekranlaşdırmışdı) teleserialındakı Elçin obrazlarına görə, hamı kimi, mən də onu sevməyə başladım.

Mədəniyyət saraylarında və çalışdığım təhsil müəssisində dəfələrlə görüşsək də, ən çox təmaslarımız mənim Azərbaycan radiosunda işlədiyim illərdə oldu. Onun radio ilə əməkdaşlığı televiziya ilə əməkdaşlığından heç də az deyildi. Üstəlik, kimin hansı verilişə çağırılmasından asılı olmayaraq, bütün dövətləri qəbul edirdi. İstənilən lentin hazırlanması zamanı bir neçə yaddaqalan məqamlara “müəlliflik” edirdi. Həmkarlarının dediyinin təkrarı olmasın, həyatda da səhnədəki kimi şux idi. Elə bu xatirə də məhz həmin şuxluqla, yumor hisslərinin zənginliyi ilə bağlıdır.

... 2012-ci ilin yazında görkəmli bəstəkarımız Tofiq Bakıxanov qəflətən xəstələnmiş, təcili yardım maşını ilə Mərkəzi Gömrük Xəstəxanasına aparılmışdı. Səhər tezdən qarmon ifaçısı Zakir Mirzəyev zəng eləmişdi ki, mən Tofiq müəllimin yanına gedirəm,

sən də gəlırsənmi? Razılaşıb getmişdik və Tofiq müəllimin yanında 10-15 dəqiqə qalandan sonra bizə demişdilər ki, xəstəni görmək üçün başqa adamlar da gəlir, siz çıxın.

Biz palatadan çıxanda Zakir müəllimə dedim ki, Yaşar Nuriyev də burada müalicə olunurdu, indi Türkiyəyə aparıblar. Tibb bacısı astaca dedi ki, onun yanına gələn olmasın deyə həkimlər belə söz çıxarıblar. Yaşar müəllim indi də burada, bu mərtəbədə müalicə olunur. Zakir Mirzəyev “qır-saqqız oldu” və tibb bacısı bizi ora aparmağa söz verməsə də, istiqamət verdi.

... Biz palataya daxil olanda Yaşar müəllimin xanımı ona duru yemək verirdi. Orada bildim ki, Zakir müəllimlə dayıoğlu, bibioğlu kimi qohumluqları var. Sənətkar gözümə çox üzgün göründü. Bu təəssüratımı gizlətmək üçün “Maşallah, Yaşar müəllim, xeyli yaxşılaşmışsınız!” – dedim və dərhal əlavə etdim ki, bir yanınızı qaşayın, göz dəyməsin. Sənətkar zarafatından qalmayıb yanında əyləşmiş xanımına tərəf çevrilib öz yanını göstərdi:

– Qaş!

Xanım utansa da, xəstənin könlünə dəyməyərək Yaşar müəllimin yanını qaşdı. Biz güləndə Yaşar müəllim əlavə etdi:

– O biri tərəfi də.

Amma gülüş dəqiqələri çox çəkmədi. Sənətkar asta səslə dedi:

– Zakir, ölürəm.

Mən müdaxilə etdim:

– Bizim Yaşarımız ölməz, Yaşar müəllim.

– Bəs mən kimin Yaşarıyam ki, ölürəm? – deyə yenə zarafat etməyə çalışdı.

Əvvəlcədən Zakir müəllimin təklifi ilə razılaşmışdıq ki, Tofiq Bakıxanovun da xəstələndiyini ona deməyə və özümüzü elə göstərək ki, guya birbaşa onun yanına gəlmişik. Amma...

Biz sağollaşanda Yaşar Nuriyevdən eşitdiyim sual məni çaşdırdı:

– İndi Bakıxanov orada necədir? Həkimlər nə deyirlər?

Yaxşıdır, deyə, sağollaşdıq və bir neçə gündən sonra onu, həqiqətən, yenidən Türkiyəyə apardılar.

Aradan xeyli keçəndən sonra sevli aktyorumuzu mənim qrup yoldaşım Tərənə Balayevanın qızının toyunda gördüm və kaş o gündə görməyəydim. Dostları ilə yenə də şənələnmişdilər...

Həmin il noyabrın 22-də isə dostlarından və hamıdan birdəfəlik ayrıldı. O, həqiqətən, ssenarisiz də təbəssüm yaratmağın ustası idi, səhnə və gülüş üçün doğulmuşdu. Allah rəhmət eləsin!

İ.QAÇAYEV,
“Xalq qəzeti”